

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 661/2021
11.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Петровић, адвокат из ..., против туженог „ББ“, д.о.о. ... чији је пуномоћник Јелена Дојчиновић, адвокат из ..., ради утврђења постојања радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2552/20 од 05.11.2020. године, у седници одржаној 11.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2552/20 од 05.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 100/19 од 01.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је засновао радни однос на неодређено време код туженог почев од 02.01.2019. године и да се наложи туженом да га врати на рад и призна му сва права на рад и по основу рада. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2552/20 од 05.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побиијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности

Према утврђеном чињеничном стању туженом је као понуђачу у поступку јавне набавке, од стране ЈКП „Блаце“ као наручиоца, одлуком од 25.09.2018. године, додељен уговор за услуге физичко-техничког обезбеђења. У циљу испуњења тог уговора тужени је ангажовао четири лица на пословима службеника обезбеђења, а између осталих и тужиоца. Актом од 04.01.2019 године, који је тужилац примио 09.01.2019. године, тужени је позвао тужиоца да му, на основу Закона о раду и Правилника о организацији и систематизацији радних места, достави доказе да испуњава услове за заснивање радног односа на пословима службеника обезбеђења у приватном сектору, а између осталог, и да има лиценцу за вршење послова приватног обезбеђења. Тужилац туженом није доставио лиценцу нити је поседује. У периоду од 02.01.2019. године до 02.10.2019. године, тужилац је без закљученог уговора о раду фактички радио на пословима чувања објекта ЈКП „Блаце“ и пријема телефонских позива за шта му је исплаћена зарада.

Код тако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак нижестепених судова да је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је код тужиоца почев од 02.01.2019. године засновао радни однос на неодређено време и да се наложи туженом да га врати на рад, неоснован.

Одредбама члана 24. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17-УС, 113/17 и 95/18-аутентично тумачење) прописано је да радни однос може да се заснује са лицем које има најмање 15 година живота и испуњава друге услове за рад на одређеним пословима, утврђене законом, односно правилником о организацији и систематизацији послова.

Према одредби члана 30. Закона о раду, радни однос се заснива уговором о раду, а према члану 32., уколико послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у писменом облику, сматра се да је засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

Одредбом члана 8. став 1. Закона о приватном обезбеђењу („Службени гласник РС“ бр.104/13, 42/15 и 87/18), прописано је да послове приватног обезбеђења могу вршити правна лица, предузетници и физичка лица који имају лиценцу за вршење послова приватног обезбеђења, издату од стране Министарства.

Према Правилнику о организацији и систематизацији радних места туженог од 21.04.2015. године, услови за заснивање радног односа за радно место службеника обезбеђења су III или IV степен стручне спреме, две године радног искуства на истим пословима, лиценца за вршење основних послова службеника обезбеђења без оружја или лиценца за вршење специјалистичких послова службеника обезбеђења са оружјем, тимска оријентисаност, познавање рада на рачунару и позитивна провера МУП.

Тужилац је код туженог у периоду од 02.01.2019. године до 02.10.2019. године, без закљученог уговора о раду фактички радио на пословима службеника обезбеђења за које није испуњавао услове утврђене Законом о приватном обезбеђењу и Правилником о организацији и систематизацији радних места туженог јер није имао лиценцу за вршење послова приватног обезбеђења, па нису испуњени законски услови из члана 24. Закона о раду за заснивање радног односа код туженог. Стога се ревизијом тужиоца неосновано истиче погрешна примена материјалног права и наводи да је тужени имао обавезу да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време за неке друге послове за које испуњава услов.

Правилно су судови одбили и захтев тужиоца за враћање на рад, јер изостанак правноснажне судске одлуке којом је утврђено да је засновао радни однос, искључује и основаност захтева за његову реинтеграцију, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Одлука о трошковима поступка из става другог и трећег изреке је донета применом члана 165. и члана 163. став 2. у вези члана 153. ЗПП. Захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији је неоснован имајући у виду неуспех ревидента у овом поступку, а захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је неоснован јер се не ради о трошковима који су били потребни ради вођења ове парнице.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић